

מסכת יבמות דף ז.

<p><u>דף ז. - רב שימי בר אשי -</u> אינה ראייה, דהכא ה"א שמיתת ב"ד דוחה שבת היינו מטעם ק"ו, אבל לא משום עשה דוחה ל"ת, דאין עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת</p>	<p><u>דף ו-ז.</u> <u>ה"א של הגמ' -</u> ראיה שעשה דוחה ל"ת שיש בו כרת, ולכן איצטריך קרא למימר שכאן במיתת ב"ד אינה דוחה את השבת</p>	<p><u>דף ו:</u> <u>תנא דבי ר' ישמעאל</u></p>
<p>רציחה חמורה מעבודה, ועבודה חמורה משבת א"כ ק"ו שרציחה דוחה שבת</p>	<p>מיתת ב"ד דחי שבת דאתי עשה ודחי ל"ת</p>	<p>מיתת ב"ד - בין בחול בין בשבת איסור מלאכה בשבת - שאר מלאכות חוץ ממיתת ב"ד</p>
<p>קבורת מת מצוה תוכיח, שחמורה מעבודה, ועבודה חמורה משבת ואפ"ה מת מצוה אינה דוחה את השבת, וה"נ לימא שרציחה אינה דוחה שבת</p>	<p>אימר דאמרינן אתי עשה ודחי ל"ת בלא תעשה גרידא, ל"ת שיש בו כרת מי שמעת ליה דדחי?</p>	<p>איסור מלאכה בשבת - בכל מלאכות, אפילו מיתת ב"ד מיתת ב"ד - בחול ולא בשבת</p>
<p>קבורת מת מצוה אינה תוכיח, שקבורת מת מצוה גופא דוחה שבת מק"ו, דקבורת מת מצוה חמורה מעבודה, ועבודה חמורה משבת, א"כ ק"ו שקבורת מת מצוה דוחה שבת</p>	<p>אטו עשה דדוחה ל"ת, לאו ל"ת חמור מיניה, וקאתי עשה ודחי ליה, מה לי חומרא זוטא ומה לי חומרא רבה, וא"כ עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת</p>	<p>מיתת ב"ד - בין בחול בין בשבת איסור מלאכה בשבת - שאר מלאכות חוץ ממיתת ב"ד</p>
<p>ת"ל "לא תבערו", משום דכתיב במיתת ב"ד ברוצחים "והיו לכם לחוקת משפט לדורותיכם בכל מושבותיכם" וכתיב "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" מה להלן מושבותיכם בב"ד אף כאן בב"ד, וכתיב לא תבערו, שאפילו למיתת ב"ד לא תבערו אש, שאין לעשות מיתת ב"ד בשבת.</p>		

• לא תעשה חמור מעשה שהרי לוקין עליו.

- רציחה דוחה עבודה, הריגת המחויב מיתת ב"ד דוחה עבודה, שאם היה רוצח כהן ורוצה לעבוד עבודה, ב"ד שולחין ומביאין אותו למות, (אא"כ היה על גבי המזבח) שנא' "מעם מזבחי תקחנו למות" (ולא מעל מזבחי).
- עבודה דוחה שבת, שקרבנות צבור קבועים קרבים בשבת, אע"פ שיש בכך משום מלאכה.
- ק"ו שרציחה דוחה שבת, שההריגת המחויב מיתת ב"ד דוחה מלאכת שבת.
- קבורת מת מצוה דוחה עבודה "מלאחותו" בפ"ק דמגילה.

מסכת יבמות דף ז

<p>הדרה קושית הגמ' אמאי איצטריך קרא של "עליה" לאסור עריות ליבום, מה הה"א שיהא מותר לייבם, ואין לומר שעשה דוחה לא תעשה, דהא עריות לא תעשה שיש בו כרת?</p>
<p>תירוץ הגמ' - איצטריך "עליה", דסד"א האי אשת אח דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא, להיתר כל עריות ליבום, קמ"ל "עליה" לאסור שאר עריות ליבום.</p>
<p>קושית הגמ' - זה אינו דומה לכלל של כל דבר היה בכלל וכו', שעריות כלל באיסור ופרט בהיתר, אלא דומה לדבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש, אי אתה רשאי להחזירו לכללו עד שיחזירנו לך הכתוב בפירוש, וא"כ אשת אח שיצא לידון להיתר יבום, אין ללמוד הימנו לשאר עריות, והק"ל אמאי איצטריך קרא לאסור עריות ליבום?</p>

מקור	סד"א תיהוי האי אשת אח	
"כל איש אשר יקרב (יאכל) הקדשים וטמאתו עליו ונכרתה..."	אשת אח בכלל כל העריות היתה ובכרת, שנאמר "כי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו"	כל דבר שהיה בכלל
"הנפש אשר תאכל..... השלמים.... וטמאתו עליו ונכרתה..."	אשת אח אם אין לה בנים, תתייבם	ויצא מן הכלל ללמד
מה שלמים מיוחדים קדשי מזבח, אף כל קדשי מזבח, יצאו קדשי בדק הבית	מה אשת אח שרייא, אף כל עריות נמי שריין	לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא
קושית הגמ' - מי דמי, התם כלל באיסור ופרט באיסור, הכא כלל באיסור ופרט בהיתר?		

הא לא דמי אלא...	מקור	עריות, והיתר יבום
לדבר שהיה בכלל	"ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן"	עריות בכרת
ויצא לידון בדבר החדש	אשם מצורע בבהן יד ובהן רגל הימנית	היתר יבום באשת אח
אי אתה יכול להחזירו ולהשוותו לכללו ולא להשוות כללו לו עד שיחזירנו לך הכתוב בפירוש	יכול לא יהא טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח, ת"ל "כי כחטאת האשם הוא", *** מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים לגבי מזבח, אף אשם טעון מתן דמים ואימורים לגבי מזבח, שצריך קרא להחזירו לכללו	לכן אין ללמוד היתר יבום מאשת אח לשאר עריות, וא"כ הק"ל אמאי איצטריך קרא של "עליה" לאסור עריות ליבום?
<p>*** שאין לומר "כי כחטאת האשם הוא" לשחיטה בצפון, דהלא כבר נאמר בו "ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת", ואם למתן דמים ואכילתו, הרי היא בכלל האשמות הנאמר בפרשת צו.</p>		

מסכת יבמות דף ז:

תירוץ הגמ' - הטעם שיש ה"א להתיר יבום לעריות, דה"א תיתי אחות אשה במה מצינו מאשת אח, דמה אשת אח מייבמה, אף אחות אשה תתייבם.

קושית הגמ' - מי דמי, באשת אח הוי חד איסור, אבל באחות אשה הוי שתי איסורים של אשת אח ואחות אשה?

תירוץ הגמ' - מהו דתימא הואיל ואישתרי איסור אשת אח, אישתרי נמי אחות אשה, קמ"ל "עליה" לאסור עריות בייבום.

קושית הגמ' - מנלן דאמרינן הואיל ואישתרי אישתרי?

תירוץ הגמ' - דתניא מצורע שחל שמיני שלו בערב פסח, וראה קרי בו ביום, וטבל, לחכמים יש איסור עשה של "וישלחו מן המחנה" לטבול יום של קרי לבא להר הבית (מחנה לוי) (ולר' יוחנן הוי איסור דרבנן), אבל כאן מוטב שיבא עשה דאית ביה כרת דהיינו קרבן פסח וידחה עשה שאין בו כרת של טבול יום במחנה לוי, והקשה הגמ' זבחים על עולא שאמר **ביאה במקצת שמה ביאה, מהא דקתני זה נכנס ידיו לבהונות, דנהי נמי דנכנס להר הבית משום דעשה שאין בו כרת הוא, אבל **לבהונות** היכי מצי מעייל ידיה, אידי ואידי **כרת** הוא, ותירץ עולא שאני מצורה דהואיל **והותרה** לו ביאה במקצת **לצרתו** שהרי עדיין מחוסר כפורים הוא ובכרת, **הותר** נמי **לקרויו**, אלמא **הואיל ואשתראי חד איסורא, אישתראי נמי אידך דהוה גביה.****

טבול יום של בעל קרי	להר הבית (מחנה לוי)	לעזרה (מחנה כהונה)
חכמים	איסור עשה "וישלחו מן המחנה"	חיוב כרת
ר' יוחנן	איסור דרבנן	חיוב כרת
להכי נקט קרי ולא טומאת שרץ ונבילה, דטמא שרץ ואפי' טמא מת (מן התורה) נכנסין להר הבית, ושערי נקנור לא נתקדשו בקדושת עזרה, והרי הן כהר הבית.		
אע"פ שמצורע משתלח חוץ לג' מחנות, בשמיני שלו הותר לבא בשתי מחנות, אבל בעזרה אינו נכנס, שיש איסור כרת למחוסר כפורים וטבול יום ליכנס לעזרה.		

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.